

ker på, at de muslimske landes sprog tales i mange skoler og på en del arbejdspladser.

Hvorfor er der ikke sket en afsmitning? Hvis man finder på et nyt ord i USA, har vi det på alles læber her få dage efter, men vi kan gå op og ned ad tyrkere i årevis, uden at vi kan komme på et eneste nydansk ord, der stammer fra tyrkisk.

Problemet er derfor ikke, at indvandrere med islamisk baggrund påvirker den danske kultur voldsomt; problemet er, at de slet ikke påvirker den, og det kunne tyde på, at de i al for høj grad vender ryggen til dansk kultur for at leve i deres egen, måske fordi de bare ikke vil have med os at gøre, men nok snarere, fordi vi ikke giver dem chancen for at blive ligeværdige deltagere i vores kultur.

Den udvikling giver grobund for angst og usikkerhed mellem gamle danskere og nye danskere. Vi møder det allerede i vores dagligdag: I ungdomsklubben, hvor pædagoger med en dansk baggrund pludselig konfronteres med et helt andet kvindesyn og nogle helt andre æresbegreber end dem, vi er opdraget med, eller på hospitalet, hvor ældre med muslimsk baggrund møder en åben og direkte omgangsform, som de – selv om der tages hensyn til dem – kan føle går dem for nær.

Disse problemer skal ikke ties ihjel, for det dør de ikke af. Vi skal derimod diskutere dem og hjælpe hinanden med at finde løsninger på dem. Og med »vi« tænker jeg på alle, der bor i Danmark. Dette er en fælles opgave.

Udgangspunktet for løsningen er for det første, at vi accepterer det grundvilkår, at vi lever i en demokratisk, verdslig stat, som bl.a. sikrer trosfrihed for alle, en retsstat, hvor alle uanset etnisk baggrund naturligvis skal overholde dansk lovgivning, for det andet, at vi kan tale sammen, at vi kan sætte ansigter på hinanden.

I den sammenhæng er det fuldstændig afgørende at holde fast i dansk som fælles sprog for alle, der vælger at bo i Danmark for en længere periode. Sproget er en af de vigtigste kulturbærere og samtidig brobygger mellem vores forskellige kulturer.

I den integrationspakke, Folketinget vedtog sidste år, var sprogundervisningen derfor også et af de vigtigste indsatsområder. Lad mig tillige nævne, at regeringen er i gang med at formulere en dansk sprogpolitik. Det sker netop ud fra det grundsyn, at sproget er det vigtigste element i dansk kultur.

For det tredje må gamle og nye danskere lære hinanden at kende. Det direkte møde f.eks. på arbejdspladsen og redelig oplysning er vigtige forudsætninger for en mere vellykket integration. Viden om hinandens forskellige kulturer og forskellige livssyn er afgørende, hvis vi skal undgå alt for mange misforståelser.

Kulturministeriet og dets institutioner har på den baggrund taget en række initiativer, hvor kulturmødet og oplysninger om andre kulturer er i centrum. Lad mig nævne Kulturministeriets Udviklingsfond, der retter særlig opmærksomhed mod kunstnere med etnisk og tværkulturel baggrund. Og lad mig nævne Det Interkulturelle Netværk, som er en fælles platform for en række danske kultur- og uddannelsesinstitutioner. Nationalmuseet er tovholder, og netværket skal bl.a. støtte institutionernes udvikling af flerkulturelle handlingsplaner og modelprojekter.

Endelig kan det nævnes, at såvel Kunstakademiet billedskoler som Nationalmuseet har sat særlig fokus på islam i samarbejdsprojekter og udstillinger.

For det fjerde må vi danskere blive endnu bedre kendere af vores eget sprog, vor egen historie og alle de andre faktorer, vi kan samle under betegnelsen dansk kultur. Jo mere vi ved om os selv og vore egne rødder, jo bedre bliver vi til at gå det fremmede åbent i møde. Vi skal være trygge i vor egen kultur, men det bliver vi først, når vi ved og er bevidste om, hvad den er.

Dansk kultur er en blandet landhandel med mange importerede varer på hylderne. Hvad ville f.eks. nationalsymbolet Tivoli være, hvis egenart vi for øjeblikket værner om, uden Det Kinesiske Tårn og Det Flyvende Tæppe?

Det er udgangspunktet for den række initiativer, Kulturministeriet har taget i forlængelse af sidste års Ebeltoftkonference, hvor overskriften var: »Verdensborger i Danmark«.

Lad mig her nævne nogle eksempler:

»Herfra min verden går« er et initiativ, der i løbet af de næste par år skal bidrage til at skabe en bred debat om dansk identitet i fortid, nutid og fremtid. Udgangspunktet er lokale biblioteker, museer og arkiver.

»Verdensborger i Danmark« er et samarbejde mellem Nationalmuseet, Det Kongelige Bibliotek, Statens Museum for Kunst og Rigsarkivet, som skal benytte institutionernes samlinger, bl.a. til at vise, at dansk kultur er et produkt af historiens mange kulturmøder. Målet er at sætte fokus på dansk identitet, men også at inspirere